

§. 5.

Bylli kandidát podle §§. 1. a 4. připuštěn také k ústní zkoušce soudcovské, advokátské nebo notářské, má komise zkoušecí po odbyté zkoušce posouditi, zdalíž kandidát i tuto část zkoušky alespoň s dobrým prospěchem odbyl, a zdalíž tím způsobilost k praktické službě právní, kteráž se dle §. 14. nařízení od 7. srpna r. 1850 vyhledává, prokázal čili nic.

Neprokázalli způsobilosti takové, má se podle předpisu právě dotčeného §. 14. předse jíti; prokázalli však způsobilost takovou, má komise dále rozhodnouti, zdalíž kandidát podle veškerého výpadku obou částí zkoušky odbyl zkoušku „s dobrým“ nebo „s velmi dobrým“ nebo „s výtečným prospěchem“, a má výpadek tento jak do protokolu zkoušebního tak i do vysvědčení, ježto se kandidátovi vydá, zapsati.

Kalkul, že výpadek byl „výtečný“, může se však dáti jen tehdy, když všickni údové komise zkoušecí v tom se jednomyslně snášejí, a když kandidát ve všech předmětech zkoušebních dal na jevo, že má zcela jistou známost zákonů, spojenou s rychlou schopností, pravou soudností a s darem, líčiti věc pořádaně, jasně a pochopitelně jak písemně tak i ústně.

§. 6.

Aby se v případě tom, že by se zkouška nepodařila, předpisy, dané v §§. 14, 17. a 19. nařízení od 7. srpna r. 1850, nemohly obehjiti, ustanovuje se, že každý kandidát, kterýž praktickou zkoušku soudní odbyti chce u jiného vrchního soudu zomského, nežli u toho, v jehož obvodu čas praxe dle zákona potřebný skončil, žádost svou za připuštění ke zkoušce té podati má u tohoto vrchnímu soudu zemského, kterýžto jí pak pošle k rozhodnutí onomu vrchnímu soudu zemskému, u něhož se kandidát zkoušce podvoliti chce, sdělíc mu zároveň výpadek zkoušky, kterouž snad kandidát ten buď tam již skutečně odbyl, nebo za tou příčinou, by jí na jiném místě odbyvati mohl, podobným způsobem oznámení učinil.

§. 7.

Ustanovení předcházející mají prozatím ve všech zemích korunních, v kterýchž má platnost nařízení od 7. srpna r. 1850 (Zák. ríissk. č. 32S), dne 1. března r. 1852 ve skutek vejiti.